

τὰς χονδροειδέστερας τῶν καταχρήσεων αὐτοῦ καὶ τὰ πονηρότερα τῶν ἐλαττωμάτων του. Ἐν ὀνόματι τοῦ ὑποτιθεμένου τούτου Θεοῦ μονάρχει καὶ ἱεράρχαι, καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην πάσης θρησκείας, καθυπέταξαν τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὸ δουλείαν ἀφ' ἧς ἀκόμη δὲν ἀπηλλάγη. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τούτου ὅστις « σκέπει τὴν Γερμανίαν », ὅστις σκέπει τὴν Ἰταλίαν », ὅστις « σκέπει τὴν Ἀγγλίαν », ὅστις « σκέπει τὴν Γαλλίαν », ὅστις προστατεύει ἀπάσας τὰς διακρίσεις καὶ τὰς βροχρότητας, ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἀκόμη ἡμερῶν λαοὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ πλανήτῃ αὐτοκαλούμενοι πολιτισμένοι, εἶνε διηνεκῶς ἐμπολέμως ἐξωπλισμένοι κατ' ἀλλήλων καὶ ἔτοιμοι ὡς λυσσαλεὶ κύνες νὰ ὀρμήσωσιν εἰς μάχην, ἧς ὑπεράνω ἢ ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος καθήμενα ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν θρόνων χειροτονοῦσι τὴν « Θεὸν τοῦ πολέμου » ὅστις εὐλογεῖ τὰ ξίφη καὶ βυθίζει τὰς χεῖράς του εἰς τὸ ἀχνίζον τῶν θυμάτων αἷμα ἵνα στιγματίσῃ δι' αὐτοῦ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἐστεμμένου δυνάστα. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τούτου ἱεράρχαι ἀνεβίβασαν ἀτιμωτικῶς εἰς τὴν πυρὰν τὴν Ἰωάνναν Δάκκ, τὸν Ἰορδάνην Βροῦνον, τὸν Στέφανον Δολέτον, τὸν Ἰωάννην Οὔσσον καὶ τόσα ἄλλα ἡρωϊκὰ θύματα, κατεδίκασαν τὸν Γαλιλαῖον καὶ ἠγάσαν τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τούτου αἱ σημαῖαι τοῦ Μωάμεθ ἐκάλυψαν τὴν Εὐρώπην διὰ στρατειῶν δολοφόνων, πάντες οἱ βασιλεῖς τοῦ « λαοῦ τοῦ Θεοῦ » δὲν ἔπαισαν χύνοντες τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, ὁ Γκέγκισχαν καὶ ὁ Ταμερλάνος ἐσημεῖον τὰς ὁδοὺς τῶν κατακτήσεων διὰ πυραμίδων ἐξ ἀποκεκομμένων κερκιδῶν. Εἰς τὸν Θεὸν τοῦτον ἀνεγείρουσι βωμοὺς καὶ ψάλλουσι τὸ Te Deum Σύμβολον τῆς τυραννείας τῶν λαῶν, τῆς δολοφονίας καὶ τῆς κλοπῆς, τὸ ὄν τοῦτο δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπῆρξε πώποτε.

(Ἐπεται συνέχεια).

JOHNSTON O AHP ON ANAINEOMEN

Μετάφρασις ἐλευθέρα.

ὑπὸ ΘΛΑΕΜΑΧΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἴδε 7 φύλλον).

Ἐπιδὴ δὲ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ εἶνε βαρύτερον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος φαίνεται κατ' ἀρχὰς παράδοξον καὶ δυσεξηγήτον τὸ ὅτι τὰ ἀνώτερα τῆς ἀτμοσφαιρῆς στρώματα περιέχουσι ποσότητα ἀνθρακικοῦ ὀξέος μεγαλύτεραν ἐκεῖνης, ἣν περιέχουσι τὰ κατώτερα στρώματα ἐνῶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ ὡς βαρύτερον ἔπρεπε νὰ κατέρχεται ὅπως προηγουμένως εἶδομεν καὶ νὰ σχηματίσῃ στρώμα θανατηφόρου ἀέρος, ἐν ᾧ οὔτε ζῶα οὔτε φυτὰ ἠδύνατο νὰ ζήσωσιν οὔτε τὸ πῦρ ἠδύνατο νὰ καίῃ. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει διότι ἐκτὸς τῶν κυμάτων τοῦ ἀέρος, οἵτινες προκαλοῦσι τὴν ἀνάμιξιν τῶν συστατικῶν αὐτῶν κέκτηνται ἅπαντα τὰ ἀέρια τὴν τάσιν ν' ἀναμιγνύονται ἀφ' ἑαυτῶν καὶ κατὰ μικρὸν μετ' ἀλλήλων, νὰ εἰσδύωσι δηλ. τὰ μὲν ἐντὸς τῶν τῶν δέ, καὶ ἂν εἰσέτι δὲν ἀνακηνηθῶσιν ὑπὸ ἀνέμων ἀλλὰ βαρύνεθαι ἀπόλυτος νηνεμία — Ἐλαφρὰ λοιπὸν ἔερα ὅπως λ. χ. τὸ ὑδρογόνον δὲν ἀνέρχονται μέχρι τῶν ἀνωτάτων τῆς ἀτμοσφαιρῆς στρωμάτων ὅπως ἐπιπλεύσασιν τρόπον τινὰ ἐπ' αὐτῶν, βαρεὰ δὲ ἀέρια ὡς π. χ. τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ δὲν κατέρχονται εἰς τὰ κα-

τώτερα τῆς ἀτμοσφαιρῆς στρώματα ἀλλ' ἀναμιγνύονται ἀφ' ἑαυτῶν σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τρόπον ὥστε ἀποτελοῦσιν ὁμοφυλῆ ἀερίωδη μάζαν. — Τοῦτο εὐκόλως δύναται νὰ κατανοηθῇ ἂν τὰ διάφορα ἀέρια παραβληθῶσι πρὸς ὑγρὰ, ἅτινα ὅμως δὲν ἐνεργοῦσιν ἐπ' ἀλλήλων ὡς ἔλαιον καὶ ὕδωρ (ἅτινα καὶ ἀνακυκλῶμενα ἀποχωρίζονται πάλιν εἰς δύο στιβάδας) ἀλλὰ ὡς οἶνονπνευμα καὶ ὕδωρ (τέϊον καὶ ρούμι). Κατ' ἀρχὰς ἐπιπλέει μὲν τὸ οἶνονπνευμα ὡς ἐλαφρότερον ὑγρὸν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, μετὰ τινὰ ὅμως χρόνον εἰσδύσασιν ἐντὸς ἀλλήλων τὰ ὑγρὰ καὶ συμβαίνει πλήρης ἀνάμιξις, ἣν καὶ διὰ τῶν ὀρθακμῶν δυνάμεθαι νὰ παρακολουθῶμεν ἐν τῷ ἐν ἐκ τῶν δύο ὑγρῶν εἶνε χειρισμένον. Ἐπίσης βαρεὶα διάλυσις ἄλατος, ἣν χύνομεν ἐντὸς ποτηρίου περιέχοντος ὕδωρ, κατέρχεται μὲν ἀμέσως ἐν τῷ πυθμένι, ταχέως ὅμως εὐρίσκουμεν ὅτι τὸ ὕδωρ περιέχει πανταχοῦ τὸ αὐτὸ ποσὸν ἄλατος. Κατὰ τὸν τρόπον λοιπὸν τοῦτον εὐρίσκουμεν ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ καθὼς καὶ ἅπαντα τὰ ἀέρια, ἅτινα παράγονται ἐν τῇ φύσει, εἰσὶν ὁμοιομόρφως διαμεμεριζμένα ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρῆς ὀλοκλήρου τῆς γῆς, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀήρ, ὃν ἀνῆπνεομεν, ἔχει πανταχοῦ τὴν αὐτὴν περιῶτον σύνθεσιν. Ἄν δὲ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ συνάγεται εἰς προφυλασσομένας ἀπὸ τοῦ ἀνέμου βαθύνσεις, ὅπως π. χ. ἐν τῇ δηλητηριώδει κοιλάδι τῆς Ἰάβας, τοῦτο συμβαίνει διότι ἐξέρχεται τόσον ταχέως ἐκ τῆς γῆς ὥστε δὲν προλαμβάνει ν' ἀναμιχθῇ ἀμέσως μετὰ τοῦ λοιποῦ ἀέρος. Ἄν δὲ πάλιν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων περιέχῃ ὁ ἀήρ μεγαλύτεραν ποσότητα ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἀπορροροῦσι πολὺ ταχέως ἐκ τῶν κατωτέρων στρωμάτων τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὥστε δὲν προλαμβάνει ν' ἀντικατασταθῇ τόσον ταχέως ἐκ τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων.

Ἡ ποσότης τοῦ ἐν τῷ ἀέρι περιεχομένου ὕδατος ποικίλει ἀναλόγως τοῦ κλίματος καὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ τόπου. Κατὰ τὰς ψυχρὰς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα εἶνε συνήθως μικρότερα ἢ ποσότης τῶν ὕδατμῶν, ἐνῶ κατὰ τὸ θέρος καὶ εἰς τὰ θεσμὰ κλίματα μεγαλύτερα, συνήθως δὲ ἀποτελεῖ τὸ 1|60 μέχρις 1|200 τοῦ ὄγκου τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

Καὶ ἡ μὲν παρουσία τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐν τῷ ἀέρι καταφαινεται ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ λευκοῦ ἐπιπέλαγος ἐξ ἀνθρακικῆς ἀσβεστοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐν τῷ ἀέρι ἀφιεμένου ἀσβεστοῦ ὕδατος. Ἡ δὲ παρουσία τῶν ὕδατμῶν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἂν κατὰ τὰς θεσμὰς ἡμέρας πληρωθῇ φιάλη διὰ ψυχροτάτου ὕδατος, ὅποτε ἐν τῇ ἐξωτερικῇ τῆς φιάλης ἐπιφανείᾳ ταχέως ἀποτίθεται τὸ ὕδωρ τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἐν εἶδει σταγόνων δρόσου.

Ἄς παρατηρήσωμεν ἤδη τὴν ἐπίδρασιν τῶν διαφόρων τούτων συστατικῶν τοῦ ἀέρος ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων. Βεβάζει ἀνταπακρίνοντα πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ἀκριβῶς, διότι ἄλλως πως τὰ ὄντα ταῦτα πρὸ πολλοῦ θὰ κατεστρέφοντο, ὅπως, ἔλθωσιν ἄλλα, ὧν ἡ φύσις θὰ ἠδύνατο νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τῆς ποιότητος τοῦ ἀέρος. Ἀναρίθμητα λείψανα καταστροφέντων γενῶν ζώων καὶ φυτῶν, περιεχόμενα ἐντὸς τῶν διαφόρων στρωμάτων τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὑπὸ ἄλλας γενικὰς σχέσεις μόνον, ὄντα ἄλλης κατασκευῆς δύναται νὰ κατοικῶσι τὴν γῆν καὶ ἡ γνώμη αὐτῆ ἐπικυροῦται διὰ τῆς ἀκριβοῦς παρατη-

ρήτως τῶν ἀλλοιώσεων ἐκείνων, αἵτινες τὰ μέγιστα συντελοῦσι πρὸς διατήρησιν τῶν ἤδη ὑπαρχόντων ζώων καὶ φυτῶν.

Καθ' ἑκάστην ἀναπνοήν, ἥτις ἐξογκώνει τοὺς πνεύμονας τοῦ ζώου, ἀποροφᾷ τούτο ποσότητὰ τοῦ ὀξυγόνου, ὅπερ εἶνε μέρος τῆς ἀναγκαιούσης τροφῆς, καὶ δὲν δύναται νὰ τὸ προσπορισθῇ ἐξ οὐδεμιᾶς ἐτέρας φυσικῆς πηγῆς, καὶ ὅπερ δέον νὰ τῷ χορηγεῖται ἐκ νέου καὶ καθ' ἑκάστην στιγμὴν. Τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος εἶνε λοιπὸν διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἐντελεστέρων ζώων ἀπαραίτητον ὡς καὶ διὰ τὰ ἀτελέστερα ζῶα.

(ἔπεται συνέχεια)

ΔΗΛΩΣΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗ

Μετὰ δὲ μνησιν ἤδη ἀνκωχὴν ἀντικρύζομεν καὶ πάλιν τοὺς περιφανεῖς ἡμῶν ἀντιπάλους, ὑπ' αὐτῶν τούτων εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ πάλιν προκαλούμενοι, διότι ἀνυπέρβλητον αὐτῶν τὸ θράσος, καὶ τὸ πάθος τὸ νεμόμενον τὰς καρδίας αὐτῶν ἀκατεύναστον καὶ τὸ μῖσος θεολογικόν (*).

(*) Ἦνα κατανοήσῃ ὁ ἀγνὸς καὶ δίκαιος ἀναγνώστης τί καλεῖται μῖσος θεολογικόν (odium theologicum), ἀρκεῖ ν' ἀναγνώσῃ οὐ μόνον τὴν αἰματοσταγῆ ἐκ τῶν θεολογικῶν ἀνοσιουργημάτων ἱστορίαν ἀλλὰ καὶ τὰ νῦν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐπικριτῶν ἀσυστόλως δημοσιεύμενα. Ἐν αὐτοῖς μετὰ φρίκης θὰ ἴδῃ ὅτι ἐπιχείρημα ἐπιστημονικὸν τοῦ τε κ. Ἰ. Σκκλτσούνῃ καὶ τοῦ κ. Ἀ. Μακράκη εἶνε καὶ ἡ *θαράτωσις τῶν ἀντιπάλων!!!*

Ὁ πρῶτος ἐπικριτὴς ἐν ταῖς *Ψυχολογικαῖς Μελέταις* (σελ. 9) μετὰ προδήλου σκοποῦ, ὃν δὲν δύναται νὰ μεταιώσῃ τὸ προσγραφόμενον ὑποκριτικὸν θυμαστικόν, ἀναγράφει τὴν γνώμην, καθ' ἣν «ὁ δημοσίᾳ προσβάλλων τὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας (τίνας φιλοσοφικοῦ συστήματος;) περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ καὶ ψυχῆς — δίκαιον — εἶνε, ἐὰν μετὰ τὰς δεούσας παραινέσεις καὶ τιμωρίας ἐξακολουθῇ ἐκθέτων εἰς κινδύνους τὸ κοινωνικὸν σῶμα διὰ τῶν *ἀθλίων* διδασκαλιῶν του, νὰ τιμωρηταί με **ΘΑΝΑΤΟΝ**»!!!

Ὁ δὲ συντάκτης τοῦ *Λόγου* (τῆς 16. Φεβρουαρίου), ἐλέγχων τὸν Haeckel (μὴ γελᾶτε, πέτραι, διότι θὰ καγχάσῃτε λίαν προσεχῶς!), ἀποφαινεται διαρρήδη ὅτι ἡ φυσικὴ ἱστορία ἐκείνου εἶνε «τέρας ἀποτρόπαιον, **ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑΣ ΑΞΙΟΝ** καὶ αὐτὸ **ΚΑΙ Ο ΓΕΝΝΗΤΩΡ ΑΥΤΟΥ ΧΕΚΕΛ**»!!!

Ἄφες πρὸς στιγμὴν, ἀναγνώστα, τὸ παρόν, ἀνελεθε εἰς τὸ παρελθόν, ἀνάπλασον κατ' εἰκασίαν τοὺς Μῆσους Αἰῶνας, τοὺς Πάπας, τὴν Ἰερὰν(!!!) Ἐξέτασιν, — καί, ἂν δυναθῆς, μὴ γονυπετήσῃς πρὸ τῶν Haeckel, μὴ λατρευθῆς αὐτοὺς ὡς αἰτίους τῶν φώτων σου, τῆς ζωῆς σου, τοῦ πολιτισμοῦ σου, τῆς εὐδαιμονίας σου!

Αἰσχος εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, αἰσχος εἰς τοὺς φωτισθέντας καὶ τοὺς κακούργους, τρίς αἰσχος εἰς τοὺς **ΦΟΝΕΙΣ**, τοὺς τολμῶντας νὰ ἐπισείωσι τὰ κατακτυνυτρεμμμένα μεσαιωνικὰ φάσγανα ἐν τῷ τέλει τοῦ **ΙΘ'** αἰῶνος, παρὰ τὰ πρόθυρα τῆς ἀνασυντάξεως τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἀναμορφώσεως τῆς ἐπιστήμης!

Ἐν τῇ *Ἀναπλάσει* τῆς 15. Ἰαννουαρίου ἐ.ξ. ἐδημοσιεύθη βραχυτάτη ἐπιστολὴ τοῦ γνωστοῦ ἡμῶν ἐπικριτοῦ κ. Ἰ. Σκκλτσούνῃ, δι' ἣς ὁ δεινότερος οὗτος ἐπιστήμων ἀναγγέλλει τοῖς ἐκδόταις τῆς *Ἀναπλάσεως* καὶ παντὶ τῷ Ἑλληνικῷ — *urbī et orbī* — ὅτι «ἐργάζεται πρὸς ἐκπόνησιν πραγματείας περὶ «Γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου», περισυλλέγει δὲ πρὸς *μετάφρασιν* (sic) καὶ δημοσιέυσ.ν τὰς ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου γνώμας καὶ πεποιθήσεις τῶν περιφανῶν τῆς Ἑσπερίας φυσιογνωστῶν, — τῶν χαρακτηριζόντων τὴν περὶ αὐτογενέσεως θεωρίαν τοῦ Χέκελ «ἐπιστημονικὴν παρῳδιαν» (!!!)

Ἀναμένομεν τὴν γένεσιν τῆς «περὶ γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου» μεταφραστικῆς πραγματείας, ἵνα ἐκφράσωμεν, ἅτε διαφερόμενοι, τὴν γνώμην ἡμῶν ἐπὶ τε τῶν ἐνοιῶν, ἃς θὰ προενέγκῃ εἰς φῶς ὁ ἥρω; «τῶν ὑπερκοσμίων ἐνοράσεων» (βλ. τὰς *Ψυχολογικὰς* αὐτοῦ *Μελέτας*), καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιστημονικωτάτου τρόπου, καθ' ὃν συλλογίζεται, καὶ ὅστις ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὑπάρχουσι τινες μὴ ἀποδεχόμενοι τὰς θεωρίας τοῦ Haeckel (καὶ τί ἐν ταῖς ἐπιστήμας εἶνε κεκρυσταλλωμένον καὶ ἀναμφισβήτητον;). Ἐξυθριστεὸς ἄρα ὁ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ καὶ κακοήθως συκοφαντητέος διότι ἀποδέχεται καθ' ὁλοκληρίαν τὰς θεωρίας ταύτας, καὶ κηρύσσει αὐτὰς ὡς ἀλήθειαν πραγματικὴν καὶ λογικῶς ἀναντιρρήτου (!!!).

Ἐν τῷ παρόντι τοῦτο μόνον κρατηροῦμεν τῷ γράψαντι τὴν ἐπιστολήν, κηδόμενοι αὐτοῦ. Παραινῶμεν αὐτῷ νὰ μὴ τολμήσῃ καὶ ἐκστομίσῃ νέαν τινὰ ὕβριν ἢ συκοφαντίαν κατὰ τοῦ Haeckel, διότι ἄλλως πικρότατα θὰ μεταμεληθῇ. Τὴν ἀτεχον μέθοδον τοῦ κλέπτου φωνάζοντος ἵνα γύγῃ ὁ οἰκοδεσπότης μκαταίως πειράται ν' ἀπομιμηθῇ ἢ μικρῶς κακοηθεστάτη μέθοδος τοῦ κλέπτου ἐξυθριζόντος καὶ συκοφαντοῦντος ἵνα καταδικασθῇ ὁ οἰκοδεσπότης! Ἀρκετὰ ἤδη ὁ κ. Ἰ. Σκκλτσούνῃς ἐφλυῶρσε πάντῃ ἐκθέσμως καὶ ἀσυστόλως κατὰ τοῦ μεγάλου φυσιοδίφου, πληρώσαντα μέχρι ἄκρας στεφάνης πάσης ὑπομονῆς τὸ ποτήριον! Φρίκη κατέλαβεν ἡμᾶς ἰδόντας τί λέγεται πικρατοῦ ἐν ταῖς *Ψυχολογικαῖς Μελέταις* ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἐπικριτοῦ κατὰ τοῦ εὐγενεστάτου καὶ σοφωτάτου κηθηγητοῦ τῆς Ἰέννης,

Di quel Signor dell' altissimo canto

Che s.vra gli altri, com' aquila, vola!

Ἐν τῇ 261. καὶ τῇ 262. σελίδι τῶν *Ψυχολογικῶν Μελετῶν* χαρακτηρίζεται, παραδείγματος χάριν, ὁ Haeckel «ὡς ὁ ὀξυθερέστερος τῶν ζώωντων τοῦ ὕλισμοῦ ὀπαδῶν», — διατί, νομίζετε; — διότι «ἀρνεῖται πᾶσαν συζήτησιν, πᾶσαν ἀνάλυσιν καὶ πᾶσαν διαλεκτικὴν πάλιν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς βέσεως τῆς ὕλιστικῆς *γατασιοπληξίας*» (!!!). Ὅθεν ὁ Haeckel ἀρνεῖται ὅτι ἀσμενέστατα καὶ εὐχερέστατα δέχεται ὁ κ. Ἰ. Σκκλτσούνῃς, διότι εἶνε — ὁ Haeckel — ὀξυθερέστατος, ὅ ἐστι *gamin* πρώτης τάξεως, δηλαδὴ διότι ὀξυ-